

der 211,000 Kr., men i Stedet derfor har Udgiften været 233,000 Kr. Det er altsaa en Overskridelse af 22,000 Kr. ud over det Forslag, som var stillet til Rigsdagen, som maa antages at have taget alt med, og som utvivlsomt har været proponeret af vedkommende Embedsmand, Teaterchefen, der har afholdt disse Udgifter. Det er det, som Udvalget mener at burde henlede Opmærksomheden paa, denne overordentlig uheldige Fremgangsmaade, at man udarbejder et Budget, om hvilket det paa Forhaand er givet, at det ikke kan slaa til, og saa giver vedkommende Embedsmand, hvem man jo ikke kan give Tilhold om, at han ikke maa komme ud over disse Summer, frie Hænder til at forvalte, som han vil; thi saa forvalter han uden Hensyn til Budgettet. Forholdet bør være det, at den Sum, som antages at kunne indbringes af Teatret, saaledes, som Forholdene stille sig baade med Hensyn til forventet Indtægt og med Hensyn til de paaregnede Udgifter, budgetteres, og at det saa gøres vedkommende Teaterchef til Pligt, naar uforudsete Forhold ikke maatte indtræde, at holde sig den Sum efterrettelig. Saa faar man en naturlig Budgetteringsmaade; man faar saa det, som maa antages at blive det rigtige Resultat, og man faar navnlig da en Hæmsto imod at komme ind paa at betragte Forholdet saaledes, at man ikke behøver at bryde sig om Budgettet. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at han fremtidig, naar han lægger Budgettet, holder sig til de Beløb, som han mener at være de rigtige, og at han saa ogsaa paalægger vedkommende Embedsmand at holde sig dem efterrettelige, særlig med Hensyn til Udgiftssiden. Et Spørgsmaal, som ikke ligger for, er, hvorledes det saa vil stille sig, naar paa Finansloven disse Beløb maatte være blevne meget stærkt nedsatte. Der vilde i saa Fald heller ikke være at gøre andet end at paalægge Embedsmanden saa vidt muligt at se at slippe igennem. Hvis saa Forholdene maatte vise sig at være stærkere end Loven, er det jo en anden Sag, saa maa det være forbeholdt i sin Tid Rigsdagen at tage Bestemmelse i saa Henseende.

Det andet Punkt, hvorpaa det samlede Udvalg har set sig nødsaget til at henlede Opmærksomheden, er det spredt i Statsrevisions Betænkning forekommende ikke ringe Antal Bemærkninger om, at der burde være søgt Efterbevilling for stedfundne Overskridelser. Nu har det naturligvis ikke været Meningen fra Udvalgets Side i vor Betænkning at udtale, at Regeringen skulde lade sig det være ligegyldigt at søge Efterbevilling,

hvor det efter gammel Skik og Sædvane har været Brug, selv om det er fremhævet, at vi ikke have fundet alle disse Bemærkninger begrundede; der har i saa Henseende været delte Meninger inden for Udvalget, og i adskillige af disse Tilfælde har der vistnok ikke været Grund til at søge nogen Efterbevilling. Vi maa selvfølgelig ogsaa indrømme, at Grænsen for, hvor der skal søges Efterbevilling, og hvor man skal udskyde Godkendelsen til Behandlingen af Statsrevisionsbetænkningen, er noget vagt, men da vi have været enige om, at der er nogle enkelte Tilfælde, hvor det vistnok havde været rettest, at der var blevet søgt en Efterbevilling, saa tro vi, at der turde være Anledning til at fremdrage dette Forhold. Det er jo ønskeligt, at de Havarier, som de finansielle Uregelmæssigheder have paaført Statskassen, maa blive saa faa som mulig, og jeg tillader mig derfor paa Udvalgets Vegne at henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa det særdeles ønskelige i, at den Praksis, som i sin Tid har uddannet sig, ikke maa forsvinde, saaledes at vi, naar vi en Gang komme ind i regelmæssige Tilstande, maa have den, som den var den Gang, da den uregelmæssige Periode begyndte.

Mindretallet har for sit Vedkommende fremdraget 4 andre Punkter af Statsrevisionens Betænkning. Dem skal jeg ikke sige stort om, da det er Ting, som tidligere, til Dels i sidste Samling, have været Genstand for Drøftelse ved Statsrevisionsbetænkningens Overvejelse. Det første Punkt angaar det store Tilgodehavende, som Statskassen har i Vestindien. Udvalgets Flertal samstemmer fuldstændigt med Mindretallet i, at det er saare beklageligt, at Forholdet er saaledes. Det er saare beklageligt, at vi have faaet et saa stort Tilgodehavende, hvoraf der vel ikke bliver Tale om at saa store Sager ind, og at der er god Udflugt til, at Beløbet vil stige; men jeg antager, at det ærede Mindretal er enigt med Flertallet i, at Grunden hertil ligger i den uheldige Ordning af de vestindiske Forhold, og at der kun kan raades Rod derpaa ved en Forandring af den herhen hørende Lovgivning; som bekendt er der fra Finansministerens Side blevet fremsat Lovforslag i saa Henseende flere Gange, og saa vidt jeg erindrer, foreligger der atter i Aar Forslag derom.

Saa har Mindretallet gjort en til Udenrigsministeriets Regnskab vedrørende Kon-sulatsudgifterne knyttet Bemærkning om Tilskudsafsettelsen af § 5 i Instruksen for Statsrevisorerens Arbejde. Jeg skal med Hensyn til dette henholde mig til de Bemærk-